
I

POTŘEBOVALA HO. A nemohla ho nikde najít.

Na nikoho jiného se nemohla spolehnout. Na nikoho, jen na svého ztraceného bratra. Vždyť Nová republika stála na pokraji sebezničení, výbuchu, naprostého zhroucení.

Mysleli si, jak bude po pádu Impéria všechno snadné. Že lidé pochopí, že musejí být trpěliví, že k obnově toho, co jim vzalo Impérium, je potřeba čas. Města, komunikační spojení, obchod: tohle všechno se dalo vybudovat znovu a obnova už byla v plném proudu. Jenže se ukázalo, že vzkříšení nehmatatelných věcí v galaktické společnosti bylo mnohem obtížnější.

Třeba taková svoboda. Možnost vyjadřovat vlastní názory, protestovat, nesouhlasit. Vzdychna. Vůdci Povstání podcenili hluboce zakořeněnou touhu příliš mnoha obyvatel, kteří dávali přednost tomu, aby se jim prostě říkalo, co mají dělat. Poslouchat rozkazy bylo mnohem snadnější než samostatně přemýšlet.

A tak se všichni diskutovali, dohadovali se a handrkovali. A pak bylo najednou pozdě.

Přecházela po místnosti a v jakémisi vyleštěném kovovém panelu zahlédla vlastní odraz. Věděla, že vypadá unaveně. Občas litovala, že se narodila jako planetární princezna a ne jako prostá, obyčejná dívka. Tyhle myšlenky ji pokaždé přivedly ke vzpomínkám na Alderaan. Její domov, ztracený před mnoha lety, rozmetaný na prach.

Na jeho zničení se podílel i její vlastní otec. Takovému dědictví nemohla uniknout. Nemohla dovolit, aby se něco podobného stalo znovu nějakému dalšímu světu, nějakému národu. Byla to její odpovědnost a byla těžká. Možná až moc.

Kdyby jí někdo pomáhal, měla by to snazší. Ale takovou pomoc jí mohl poskytnout jedině její bratr. Pokud už nebyl mrtvý.

Ne. Jistěže nebyl. Kdyby zemřel, jeho smrt by vycítila – ať už se nacházel kdekoli. Tím si byla jistá. *Musela* si být jistá alespoň tímhle.

Objevila se stopa – nápověda. Byla jen slabá, ale pořád lepší než každé jiné hlášení, které se k ní zatím dostalo. Bývala by ji prošetřila sama, protože kdo jiný by měl pátrat po ztraceném bratrovi než jeho vlastní sestra? Když to navrhla, šokované protesty ostatních vůdců Odboje byly tak hlasité, že se daly zaslechnout na druhé straně galaxie. Nakonec zdráhavě uznala, že mají pravdu. Bude moudřejší, když místo ní poletí někdo jiný.

Předložili jí jméno konkrétního pilota. Jeho služební záznamy byly bez nadsázky pozoruhodné a ani Leia nemohla popřít, že pilot na samostatné průzkumné misi přitáhne menší pozornost než princezna s doprovodem. A tak souhlasila.

„Koneckonců, najít jednoho muže by nemělo být tak těžké,“ tvrdil jeden z jejích kolegů. „Známých planet je spousta, ale míst, kam se mohl schovat, zas až tolik není.“

„Kdyby se jednalo o obyčejného muže, dala bych vám za prav-

du,“ odpověděla. „Ale my nehledáme obyčejného muže. Hledáme Luka Skywalkera.“

Potom následovaly další námitky – především ze strany ostatních vůdců, přesvědčených o tom, že pilot, který se měl po té nezřetelné stopě vypravit, byl na tak důležitý úkol moc mladý. Nakonec slavila vítězství harmonie.

Znovu zahlédla na kovovém povrchu odraz vlastní tváře. V podobných diskusích poslední dobou vítězila často.

Z kovu na ni zazářil slabý vědoucí úsměv. Její autorita v podobných věcech nepochybně vycházela z její plaché uzavřené povahy. Úsměv zmizel. *Na jízlivé úvahy teď není čas*, napomenula se. *Ani na zdlouhavé nekonečné debaty*. Byla zoufalá doba. První řád se dal nemilosrdně na pochod a hrozil rozbít vratkou konstrukci slabé, čím dál zranitelnější a stále se ještě vyvíjející Nové republiky.

Kde je můj bratr?

Hvězdný destruktorka *Finalizer* byl nový a obrovský. Byl tajně vyroben a sestaven v dalekých orbitálních loděnicích Prvního řádu, nenakažen nemocí, kterou představovala Nová republika. Oddaní až fanatičtí konstruktéři ho navrhli tak, aby byl silnější a technicky dokonalejší než kterákoli jiná loď, která byla postavena před ním. V rukou nového Odboje rozhodně nebylo nic, co by proti němu mohlo obstát.

Čtyři transportéry, které vyklouzly z hangáru v boku gigantického hvězdného destruktorka třídy *Resurgent*, byly v první chvíli téměř neviditelné. Jednalo se o osvědčenou konstrukci s jasnou a jednoduchou funkcí, jež nepotřebovala zdaleka tak výrazná zlepšení jako ta, kterých využívala jejich mateřská loď. Transportéry stále vykonávaly svou předepsanou úlohu s brutální účinností.

Obyvatelé zářící koule pod nimi, známé jako Jakku, se věno-

vali své každodenní práci a neměli tušení, že je zakrátko navštíví čtyři elitní jednotky imperiálních stormtrooperů.

Na palubách čtyř transportérů se osmdesát vojáků v bílé zbroji připravovalo na výsadek podobným způsobem jako všichni ostatní vojáci všude v galaxii. Žertíky a vtípky se střídaly s neklidnými úvahami o tom, co je asi čeká. Rostoucí hladina adrenalinu vedla k přátelským šfouchancům a občasnému plácnutí do sousedovy paže. Dobře se navzájem znali, věřili svému týmu a byli přesvědčení o tom, že se dokážou vypořádat se vším, co na ně může vrhnout ta bezvýznamná planeta, ke které klesali.

Velitelé jednotek štěkali rozkazy. Zbraně se nabíjely a kontrolovaly a pak se kontrolovaly znovu. Plamenometčící zvaní flametroopeři se ujišťovali, že jejich speciální zbraně mají plné nádrže. Každý voják prohlédl i zbroj svého souseda a přesvědčil se, že švy jsou utěsněné a pláty k sobě pevně přiléhají.

Následné ticho nahradil dunivý rachot a nehybnost vystřídaly otřesy a záškuby, když čtveřice lodí vstoupila do atmosféry Jakku. Někdo utrousil obzvlášť nevhodnou poznámku a ti, kteří seděli naproti němu, ho okamžitě umlčeli. Potom už se transportéry řítily řídkým vzduchem k povrchu a v každém z nich bylo slyšet jen hřmění a burácení.

Automatizovaný elektronický hlas vydal varování: „Připravte se na přistání!“ Těla v pancířích strnula. Následovalo jediné prudké trhnutí a po něm znovu zavládlo ticho tak naprosté, až to bylo šokující. Ruce se sevřely na zbraních, svaly se napnuly a oči všech v přepravním prostoru se otočily ke dveřím na přídi transportéru. Ticho přerušilo téměř neslyšitelné mechanické hučení, když se přední část lodi začala vyklápět k neviditelné zemi.

Vesničky na Jakku byly malé. Primitivní, staromilské. Nikoho, kdo by přelétal nad Tuanulem nebo jím dokonce procházel, by nikdy nenapadlo, že se v něm skrývá tajemství. A kdyby ho to

přece jen napadlo, neměl by důvod se tam zdržovat. Světy v galaxii byly nejrůznějších tajemství plné a nebylo proč se domnívat, že Jakku je jiné. Jenže tohle konkrétní tajemství...

Jednalo se o pokojnou vesnici, podobně jako v případě většiny malých osad, které se nacházely na pouštních světech. Navzdory bídě patrné na první pohled tu žila pestrá sbírka domorodých forem života. K vidění tu bylo jen pramálo rostlin, vzdálené houkání a vrnění nočních zvířat však potvrzovalo, že život je přítomen i tam, kde se zprvu nedá zahlédnout. Kovovým kontrastem k volání zvířecích obyvatel pouště byl cinkot zvonkohry v proměnlivém vánku.

Na východ od vesnice se kutálelo stvoření, které rozhodně nebylo zdejší a nemělo úkryt ani důvod se schovávat. Mělo zakulacenou hlavu posazenou na mnohem větší otáčející se kouli. Jeho povrch byl matně bílý s nápadnými oranžovými značkami. Droid s označením BB-8 byl právě teď velice, velice rozrušený.

Tam, kde by lidské oko vidělo jen prázdnou noční oblohu, zahlédla pokročilá dokonale zkalibrovaná optika pohybující se světelný bod. Když se světlo rozdělilo na čtyři samostatné body, droid se rozčileně rozpípal. Jev, který právě sledoval, nemusel vůbec nic znamenat, jenomže...

Čtveřice světel klesala řízeným způsobem, po trajektorii, která se dala popsat jedině jako propočítaný kurz, a prudce zpomalovala. Pokud budou pokračovat stále stejným způsobem, přistanou asi... BB-8 provedl bleskurychlý výpočet.

Moc blízko. Moc blízko na to, aby to byla náhoda. Jedno takové světlo bylo důvodem ke znepokojení. Čtyři světla byla předzvěstí něčeho tak strašného, že o tom raději nechtěl přemýšlet.

Droid pípal a hvízdal v čemsi, co se podobalo kybernetické panice. Otočil se a uháněl zpátky do vesnice – přesněji řečeno, otočila se jeho hlava. Kulovité tělo bylo natočeno do všech stran současně a nepotřebovalo se obracet, jen zrychlovat. Tento BB-8

se hnal jako o závod. Závěry, k nimž došel, sice mohl odvysílat, ale neudělal to z obavy, že by někdo mohl jeho zprávu zachytit – dost možná ti, kteří, jak se obával, seděli ve zdrojích těch čtyř klesajících světél.

Kromě pestré směsice bytostí z různých koutů galaxie se v Tuanulu nacházela celá škála opotřebovaných, ale pořád ještě cenných přístrojů. Poměrně dost vesničanů si vydělávalo na skromné živobytí opravováním a upravováním těchto přístrojů, aby je mohlo prodat ve větších městech a velkoměstech. Když droid uháněl kolem lidských i nelidských dělníků, občas někteří z nich vzhlédli od rozdělané práce a svařili čelo, zmatení droidovým zdánlivě bezdůvodným spěchem skrz vesnici. Pak pokrčili rameny nebo jinými odpovídajícími částmi těl a zase se vrátili ke své práci.

Stroje v různém stupni rozpadu či demontáže kulatého droida nezpomalily; BB-8 snadno kličkoval kolem nich a mezi nimi. Vyhnout se hejnům blogginů bylo mnohem těžší. Zatímco rozebrané přístroje obvykle ležely na jednom místě a nehýbaly se, bloggini se nejenom potulovali, kam se jim zachtělo, ale každý kousek země, na kterém se právě nacházeli, považovali za své výlučné vlastnictví a po všech narušitelích se zuřivě oháněli. Ptačí tvorové okamžitě začali protestovat proti trase, kterou si droid vybral. Jejich klování si nevšímal a mohl je prostě převálcovat, jenže hejna ochočených blogginů byla zdrojem obživy mnoha vesničanů a jejich majitelé by neměli radost, kdyby zjistili, že je droid přejel.

A tak se jim BB-8 musel vyhýbat. Zkušeně a trpělivě uhýbal před útoky pseudoptáků, pípал na ně a vrískal, aby si mezi nimi zjednal neničivou cestu. Konečně se poslední z těch protivných tvorů ocitli za ním. Hlouběji ve vesnici nebylo tak pravděpodobné, že narazí na domácí zvíře, které by se dalo sníst: biologické procesy jako tenhle sice objektivně vzato chápal, ale nikdy pro

ně neměl velké pochopení. Jeho cíl byl blízko a nesměl ztráct ani nanovteřinu.

Příbytek, ke kterému se blížil, byl podivnou směsicí moderní a primitivní technologie podobně jako většina budov v Tuanulu. Domky na mnoha nevýznamných pouštních planetách už takové bývaly: jejich konstrukce vycházela z nuzných, krušných podmínek. Cíl BB-8 sice připomínal jenom nějakou předvěkou chatrč, ale uvnitř se nacházela elektronika a mnoho dalších skrytých vymožeností, díky kterým byl život v nemilosrdném suchém podnebí bez problémů snesitelný.

Poe Dameron byl unavený, ale snažil se nedávat to najevo. Alespoň tohle svému hostiteli dlužil. Navíc musel dbát o svou pověst. Do téhle chvíle urazil dlouhou cestu, prošel mnoha složitými a nebezpečnými situacemi, aby se dostal na tohle místo – a to všechno jménem Odboje a především z rozkazu samotné generálky Organy. Nehodlal dovolit, aby jejich rozloučení poškodila drobná nepříjemnost jako vyčerpání.

Jeho tvář rámovaná vlnitými kadeřemi hustých tmavých vlasů vypadala trochu pyšně: ti, kteří ho neznali, by si to mohli splést s arogancí. Věřil sám v sebe i ve své poslání a občas dával najevo netrpělivost, která však vycházela jen z jeho touhy splnit přidělený úkol. Jeho obnošená letecká bunda v pískově žluté a červené barvě s ním byla od chvíle, kdy vstoupil do Odboje a začal stoupat po jeho hodnostním žebříčku.

Tuanul na Poea už při příletu zapůsobil jako ne zrovna impozantní místo. Ze svého starého hostitele měl přesně opačný dojem. Zdálo se, že po tělesné stránce je Lor San Tekka schopný trhat hlavy rozličným nemyslicím masožravcům, ale chováním připomínal spíš profesionálního Utěšitele. Člověk se v jeho společnosti okamžitě uklidnil a uvolnil – samozřejmě za předpokladu, že k majiteli chatrče nechoval nepřátelské úmysly. Poeova

návštěva byla sice jen krátká, ale byl si celkem jistý, že starce odhadl správně.

San Tekka přistoupil blíž, položil Poeovi do nastavené ruky malý kožený váček a pak ho překryl vlastní dlaní. Pousmál se a přikývl.

„V poslední době už toho moc nezmůžu. Kéž bych mohl udělat víc.“ Ztěžka si povzdechl. „Ještě zbývá tolik práce. Ale... tohle je první krok k nápravě.“

Když stařec odtáhl ruku, Poe sevřel kožený váček v prstech. Co do velikosti byl malý. Ovšem co do významu...

„Legendy tvrdí, že se ta mapa nedá získat,“ poznamenal Poe. „Jak jste to dokázal?“

Stařec se jen usmál. Očividně ještě nebyl ochoten prozradit všechna svá tajemství.

Poe se s tím smířil a také se na něj zazubil. „O vašich dobrodružstvích jsem slýchal už jako kluk. Byla pro mě čest se s vámi setkat. Jsme vám vděční.“

San Tekka pokrčil rameny – bylo to gesto starce, pomalé a plné významů. „Viděl jsem a procestoval jsem toho tolik, že nemohu přehlížet strašlivou hrozbu, která chce utopit galaxii v povodni temného zoufalství. Musíme něco udělat; nehledě na cenu, nehledě na nebezpečí. Bez rytířů Jedi nemůže být Síla v rovnováze a všechno propadne temné straně.“

Poe si myslel, že o takových věcech něco málo ví, ale taky byl dost soudný na to, aby je nezačal obšírně rozebírat s někým, jako byl Lor San Tekka. Místo aby ze sebe udělal hlupáka, začal se chystat k odchodu. Navíc musel něco někam doručit. Nezávazné filozofické debaty mohly počkat na jindy.

„Generálka to hledá už dlouho,“ řekl Poe a pomalu se chystal rozloučit.

San Tekka se usmál nad jakousi soukromou myšlenkou. „Generálka. Pro mě je to princezna.“

„Ano, ale do očí jí to neříkejte,“ poradil mu Poe. „Už se jí to nelíbí. *Vážně* to nesnáší.“

Chystal se to rozvést, když vtom se do místnosti vkutálela rozčilená kovová koule. Na poslední chvíli zabrzdila, div do nich nevrazila, a začala ze sebe chrlit proud elektronického štěbetání. Oba muži se po sobě podívali a honem vyrazili ke dveřím.

Poe vytáhl kvadrodalekohled ještě dřív, než se zastavil. Namířil ho zhruba na tu část oblohy, kam ukazoval BB-8, a počkal, až se integrované automatické zaostřování soustředí na cíle, které se mohly nacházet poblíž. Přístroj okamžitě objevil čtyři takové cíle. Poe sklonil dalekohled, oči pořád upíral na obzor a bez ohlížení promluvil: „Nechci být troufalý, pane, ale musíte se schovat.“

San Tekka kvadrodalekohled nepotřeboval. Přilétající lodě už určil podle zvuku, který vydávaly během přistávání. „Nechci říkat, co je zjevné, ale musíš odejít.“

Navzdory závažnosti svého poslání Poe zjistil, že neví, co má dělat. Lora San Tekky si vážil a navíc k němu choval sympatie. Copak ho tady mohl nechat? „Pane, jestli nic nenamítáte, tak –“

Stařec mu skočil do řeči: „Ale já namítám, Poe Damerone. Mluvil jsi o svém poslání.“ Jeho pohled i hlas ztvrdl. „Běž ho splnit. Proti tomu, co se v galaxii chystá, jsme my dva jenom smítka prachu.“

Poe se však nenechal tak snadno odbýt. „Se vší úctou, některá smítka jsou důležitější než jiná... pane.“

„Jestli mi chceš lichotit, můžeš mi pak poslat hologram. Tak už běž! Musím se věnovat obraně vesnice.“ San Tekka se obrátil a odběhl. Už se neohlížel.

Poe ještě chvíli váhal, pak se prudce otočil, rozeběhl se k opačnému konci vesnice a BB-8 s ním bez problémů držel krok. Za běhu míjel vyzbrojené, přísně se tvářící vesničany. Netušil, jakým způsobem byl vyhlášen poplach, ani se nezdržoval přemýšlením,

kde a proč vzali zdánlivě prostí lidé tolik zbraní. Lor San Tekka to určitě věděl. Poe si umínil, že se ho na to jednou musí zeptat.

Loď byla zaparkovaná stranou od vesnice a dobře schovaná pod vysokým skalním převisem. Poe věděl, že před špičkovým pátracím vybavením by ty skály jeho X-wing neskryly. Musel opustit atmosféru, a to hned. BB-8 zaujal místo druhého pilota, zatímco Poe doběhl ke kokpitu a honem zapnul řízení. Přístroje se probraly k životu. V dálce byly vidět roje dvounohých postav v lesklé bílé zbroji blížících se k vesnici. Stormtroopeři. Zbraně, které používali, mu to potvrdily.

Ozbrojení vesničané se pokoušeli zorganizovat obranu, ale v tomto případě byla statečnost jen chabou náhradou výcviku a dokonalé výzbroje. Další a další vesničané padali k zemi a obránci brzy neměli na vybranou a museli se stáhnout.

Skončilo to skoro ještě dřív, než začalo. Vesničané zjistili, že další odpor je marný, a vzdávali se; po dvou nebo třech zvedali ruce nad hlavu. Vyděšená zvířata bořila ohrady a utíkala z kotců a několik flametrooperů – plamenometčků se speciálním vybavením – začalo zapalovat některé budovy. Poe zuřil; připadalo mu, že k tomu nemají důvod. Jenže pro ty, kdo sloužili Prvnímu řádu, bylo zasévání strachu a hrůzy jen dalším politickým nástrojem.

Jeho hněvivé myšlenky přerušil proud astromechova úzkostlivého elektronického cvrlikání. „Už poletíme, BB-8, poletíme! Už to skoro je...“ Zmáčkl palcem další tlačítko.

Motory se s mohutným zahučením probraly a přistávací světla se rozzářila. *Vyleť zpod toho převisu a pak to nakopni*, říkal si.

Chyběla mu už jenom vteřina, když vtom loď utrpěla zásah.

Nepozorovaně se k němu příkradla dvojice stormtrooperů. Ten, kdo útok naplánoval, nebyl žádný hlupák a nespoléhal jenom na obyčejný čelní útok. Možná že ti dva patřili k nějaké jednotce vysazené už dříve, nebo v nějakém vozidle objeli vesnici.

Kdyby jejich střely zasáhly kokpit, nezáleželo by na tom, kde se vzali.

Na druhou stranu byli celí horliví získat pochvalu, nebo prostě jenom hloupí; vběhli totiž přímo před zbraně X-wingu. Poe plácnul do tlačítka, kterým se ze spodní strany stíhačky vysouvalo otočné dělo, a vypálil. Střely vyčistily prostor od nepřátel a všech ostatních živých tvorů, kteří měli tu smůlu, že se nacházeli v jejich bezprostřední blízkosti.

Když se Poe náležitě vypořádal s dočasným vyrušením, obrátil pozornost zpátky k přístrojům X-wingu. Ze zádi lodi stoupalo sílící kvílení. Stíhačka se lehce otřásala a začínala se sunout zpod ochrany skaliska. Poe, připoutaný v křesle pilota, sebou při nečekaných vibracích trhl. Loď se totiž vůbec neměla otřásat.

X-wing se zastavil, ale hlasité kvílení nepřestalo. Poe rychle povypínal systémy, aby předešel dalšímu poškození motorů, otevřel kryt kokpitu a vylezl ven. Přešel k lodní zádi a upřeně se zahleděl na vypnuté motory. Ti dva stormtroopeři možná nebyli experti na taktiku, ale střílet uměli. Motory utrpěly těžké poškození.

Přikutálel se k němu BB-8. Ani člověk, ani droid nic neřekli. Nic ani říkat nemuseli. Oběma bylo jasné, že jsou v pořádném maléru.

Bitva ve vesnici pokračovala. Skupina zatvrzelých obránců odmítala odhodit své zbraně, možná proto, že moc dobře věděla, co by s nimi představitelé Prvního řádu udělali, kdyby se vzdali. Jednalo se o nerovný boj, k masakru se však dosud neschylovalo. Hrstka vesničanů vzdorovala útočníkům, odhodlaná nedat svou kůži lacino.

Jakýsi stormtrooper utrpěl přímý zásah a zhroutil se ve změti rozdrceného brnění, potřáhané tkáně a krve. Okamžitě přiběhl jeden z jeho spolubojovníků a klekl si k němu, aby mu poskytl první pomoc. K ochotnému zachránci se zvedla roztržená za-

krváčená rukavice. Z rozervaného ochranného povlaku trčely šokující holé prsty.

Tváře za přilbami hleděly jedna na druhou. Voják, který přispěchal na pomoc padlému druhovi, z něhož pod zbrojí vyprchával život, si s leknutím uvědomil, že ho poznává. Podstupovali spolu výcvik. Dělili se o jídlo, historky, zkušenosti. A teď spolu sdíleli smrt.

Boj byl úplně jiný, než si zachránce představoval.

Umírající voják naposledy máchl rukou a obličejovou masku druhého stormtroopera potřísnil krví. Pak mu ruka klesla na zem a pohyby ustaly.

Druhý voják si uvědomil, že svému spolubojovníkovi už nepomůže. Narovnal se a prohlédl si peklo, v němž se ocitl. Zbraň mu visela u boku – ještě z ní ani nevystřelil. Potácel se pryč, pryč od mrtvého kamaráda a té obnažené, bledé, prosící ruky.

Kolem něj zuřilo a běsnilo šílenství. Bloumal vesnicí a připadal si spíš jako účastník nějakého historického dramatu než skutečné bitvy. Strašlivé a příliš časté rudé skvrny na zemi mu připomínaly, že se mýlí. *Tohle vůbec není jako při výcviku*, říkal si otupěle. Realita na rozdíl od simulací krvácela.

Ze zrušených budov kolem něj se zvedal kouř a prach. Zvukové receptory zabudované do přilby zachytily hřmění vzdálených i bližších výbuchů. Praskající plameny nestoupaly z hořícího písku; šlehalo z domů, malých dílen a skladů.

Když zahrnul za roh domu, který se ještě nezřítíl, jakýsi pohyb ho přinutil reflexivně zvednout zbraň. Ocitla se před ním vyděšená a neozbrojená žena, prudce se nadechla a ztuhla. Voják věděl, že na výraz její tváře nikdy nezapomene: byl to výraz někoho, kdo ještě žije, a přesto už ví, že je po smrti. Chvíli tam bez hnutí stáli jako dravec a kořist a oba si plně uvědomovali svůj vzájemný vztah. Když konečně sklonil hlaveň pušky, žena očividně nedokázala uvěřit tomu, že to udělal; ještě dlouhou chvíli na něj zírala.

Rozehnal je až zvuk, který se dal popsat jedině jako hromové zasyčení. Když se voják obrátil za hlukem, žena se konečně probírala z ochromení, prudce se otočila a běžela pryč.

Raketoplán, který k nim klesal, byl mnohem impozantnější než ty, s nimiž byl voják obeznámen. Pyšnil se neobyčejně vysokými skládacími křídly a dravčí siluetou. Když se otevřely dveře přepravního prostoru, vystoupila z nich jediná postava: vysoká, tmavá, v plášti, s tváří skrytou za kovovou maskou. Nevšímal si chaosu probíhající bitvy a neomylně zamířila k Loru San Tekkovi.

Její zdánlivá netečnost k okolní vřavě ho ohromila. Potom do něj někdo zezadu prudce šfouchl a on na chvíli ztratil rovnováhu. Polekaně se ohlédl a zjistil, že se dívá do očí svému nadřízenému. Poddůstojník promluvil strohým hlasem.

„Vrať se ke svému týmu. Ještě to neskončilo.“

Předmět poddůstojníkova hněvu poslušně přikývl a odspěchal. Přemýšlel, co by mohl přílet té osamocené postavy zvěstovat, ale neodvážil se na to ptát nahlas.

Pro řadového stormtroopera jako on nebyla nevšímavost jen abstraktním slovem. Byla v manuálu.

Poe došel k závěru, že jeho X-wing momentálně není schopen letu. Kdyby se mu podařilo někde sehnat jisté kriticky důležité součásti a průmyslovou řezačku na kov, tak by ho možná, *možná* dokázal opravit... Ale nejdřív se musel věnovat něčemu mnohem důležitějšímu.

Z koženého váčku, který dostal od San Tekky, vyjmul malý předmět, jehož význam daleko přesahoval jeho velikost. Chvilíli manipuloval s trupem BB-8 a pak do něj předmět zasunul. Pípnutí mu potvrdilo, že předmět pevně drží na místě. Spokojeně se zvedl a zalétl pohledem k hořící vesnici.

„Zmiz odsud co nejdál,“ nařídil svému mechanickému spo-

lečníkovi. „Libovolným směrem, hlavně co nejdál od týchle vesnice.“ Když mu droidova úzkostlivá elektronická odpověď naznačila, že se zdráhá rozkaz splnit, vložil do hlasu větší důraz.

„Jo, sejmu těch panáků co nejvíc. Vrátím se pro tebe, BB-8. Běž! Neboj se, bude to dobrý. Najdu tě, ať skončíš kdekoli.“

BB-8 pořád ještě váhal. S pilotem však jeho úpěnlivé žádosti ani nehnuły, a tak se konečně otočil a kutálel se pryč, zrychloval na písčité zemi a vzdaloval se od vesnice. Ohlédl se jen jednou: otočil hlavu dozadu a zahleděl se na pilota a X-wing, kteří mu mizeli z dohledu, zatímco se čím dál rychleji valil opačným směrem. BB-8 hořce litoval, že proti přímému rozkazu mohl jen protestovat, ale nemohl ho odmítnout.

Vysoká zakuklená postava, jejíž přilet upoutal pozornost otřeseného vojáka, kráčela přímo k Loru San Tekkovi. Muž v plášti se neodchýlil od své trasy ani od svého cíle, nevšímal si polekaných stormtrooperů ani ozbrojených vesničanů. Když ho San Tekka zahlédl, zastavil se a čekal: vesnický stařešina poznal, kdo se k němu blíží, a věděl, že utíkat by nemělo smysl. Pocit odevzanosti ho zahalil jako mračno.

Cestující z raketoplánu se zahleděl na San Tekku a zkoumal ho od hlavy k patě, jako by si prohlížel starý exponát v nějakém muzeu. San Tekka mu pohled vyrovnaně oplácel. Černá maska s rýhovaným čelem a tlustým dýchacím přístrojem připomínajícím zvířecí čenich zakrývala obličej muže, kterého znal pod jménem Kylo Ren. Kdysi znal i tvář za maskou. Znal i jeho samotného. Ale teď z něj v očích San Tekky zbyla jen ta maska. Kov místo člověka.

Ren bez váhání promluvil, jako by tohle setkání už nějakou dobu předvídal. „Slavný voják štěstěny. Konečně upadl do zajetí.“ Hlas sice vycházel z lidského hrdla, ale byl zkreslený maskou a měl odporný přídech čehosi odlidštěného.

San Tekka ani nic jiného nečekal. „Zato tobě se stalo něco mnohem horšího.“

Zdalo se, že jeho slova na masku ani na to, co bylo za ní, nijak nezapůsobila. Žádná reakce, žádný výbuch vzteku. Jenom netrpělivost.

„Viš, proč jsem přišel.“

„Vím, *odkud* jsi přišel.“ Lor San Tekka se tvářil asi tak znepokojeně, jako by seděl na horském hřebenu a rozjímal o západu slunce nad pohořím Sko'rraq. „Z doby, než sis začal říkat Kylo Ren.“

Za maskou se ozvalo zavrčení: divoké, ale pořád lidské. „Opatrně. Tu mapu ke Skywalkerovi. Víme, žes ji získal. A teď ji odevzdáš Prvnímu řádu.“

Poe se mezitím vrátil do vesnice, pohyboval se opatrně a využíval všech dostupných úkrytů. Ze svého místa viděl na jejich setkání. San Tekku poznal i zezadu a v mizerném osvětlení. Vysokého zakukleného návštěvníka neznal. Napínal uši a pokoušel se zaslechnout, o čem se mluví, ale pokud nechtěl přijít blíž a nechat se chytit stormtroopery pročesávajícími vesnici, mohl jen přihlížet.

„Ty k nim nepatříš.“ San Tekka mluvil klidným, věcným tónem beze strachu. Říkal pravdu do očí lži, která před ním stála, pokoušel se zapálit světlo v temnotě. Měl jen slabou naději, ale musel se ji pokusit využít. „První řád povstal z temné strany. Ty ne.“

Návštěvníkova netrpělivost ustoupila podrážděnosti. „Jak je možné, že rozhovor začne za tak krátkou chvíli tolik nudit?“ Máchnutím dlouhé ruky opsal celou vesnici. „Přece nechceš, aby prostá transakce skončila pro ty lidi tragédií.“ Hlas za maskou zbarvila tinktura neředěného sadismu. „Copak jim tvoje přítomnost neublížila dost?“

„S těmi lidmi a tímhle místem jsem se usmířil už dávno. A pokud jde o to druhé, skutečnou tragédií je, že ses otočil zády ke svému dědictví.“

Ren neznatelně ztuhl a pak se k němu naklonil. „Dost jalových řečí.“ Natáhl k němu dlaň. „Dej mi to, starče.“

Poe ze svého nedalekého úkrytu sledoval pohyby a gesta obou mužů. Vyrozuměl z nich dost na to, aby odhadl, o čem mluví. A představil si nevyhnutelný závěr, ke kterému to povede.

„Ne,“ mumlal si pod vousy. „Ne, ne, ne...“ Mávl rukou nad vlastním bezpečím, přestal se skrývat a rozeběhl se k těm dvěma.

„Můžeš to zkusit,“ odpověděl s tichým vzdorem San Tekka, „ale svou rodinu nezapřeš.“

Zdalo se, že se před ním Kyno Ren zvětšuje. Za maskou se rozhořela zuřivost a nad rozumem zvítězil vztek. V Kynově ruce se objevil světelný meč a vzápětí se rozzářilo zubaté karmínové ostří se dvěma pozoruhodnými menšími čepelemi nad rukojetí: zbraň zabijáka, oblíbený fetiš popravčího. „Naprostá pravda.“

Zářivé spalující světlo prořezalo postavu Lora San Tekky.